

Als Jezus Luisa berooft van Zichzelf om voldoening te geven aan de rechtvaardigheid vermindert dat niet zijn geschenken of liefde voor haar. Hoe liefde nooit zegt “genoeg”. Voorbeeld van een handwerksman die van vernietigde, niet gewaardeerde werken andere mooie objecten maakt, zijn bekwaamheid waardig.

In mijn gebruikelijke toestand voelde ik me vol bitterheid en vol ontbering. Na de communie klaagde ik in mezelf bij de gezegende Jezus over de manier waarop Hij me had verlaten en over de nutteloosheid van mij toestand. Omdat Hij medelijden had met mijn kreten van hevige pijn zei Hij: *“Mijn dochter, niets doet iets af aan het goede dat er is tussen jou en Mij. Dat komt omdat al het goede aan de basis wordt aangetroffen, aan het begin. Als twee mensen in vriendschap verenigd zijn of in een huwelijk en alle gaven delen, hebben ze elkaar zo lief dat ze onafscheidelijk worden. Vandaar dat ieder zoveel van de ander overneemt dat die in zichzelf het wezen van de geliefde voelt. Als zij door absolute noodzaak gedwongen ver van elkaar verwijderd zijn, verminderen hun gaven daardoor of neemt hun liefde dan af? Helemaal niet. De afstand doet de liefde zelfs groeien en zij behoeden de ontvangen gaven met nog meer zorg. Als reactie wachten zij zo op 'n andere verlossende gave die zelfs nog beter is. Bovendien lijkt er geen afstand tussen hen omdat zij de geliefde in zichzelf hebben opgenomen, omdat zij hun eigen stem voelen overgaan in de stem van hun geliefde. Zij voelen hun geliefde overvloeien in hun brein, in hun werk, in hun voetstappen. Of ze nu ver weg zijn of dichtbij, of ze elkaar zien of niet, of ze elkaar kunnen aanraken of elkaar niet langer kunnen omhelzen, hun zielen maken een voortdurend martelaarschap van liefde door. Als daarom de rechtvaardigheid Me dwingt om je te beroven van mijzelf en bij je weg te blijven voor hoe lang dan ook, kun je dan zeggen dat Ik mijn gaven bij je weggenomen heb en dat er minder liefde is?”*

Waarop ik zei: “Het is te moeilijk om deze toestand te verdragen, mijn lieve Leven. Bovendien, waarvoor dien ik – als ik al ergens voor dien – als U me niet laat lijden om mijn medemenssen de straffen te besparen? U hebt me dikwijls gezegd dat U niet zou toestaan dat het regende en het regende ook niet. Dus niets kan Uw werk verijdelen. Wat U van plan bent, gebeurt. Als U echter zo dicht bij me was als eerst, zou ik zoveel tegen U zeggen dat U me zou laten winnen. Hoe kunt U zeggen dat er geen afstand is tussen ons?” Waarop Hij zei: *“Het is juist om die reden dat Ik gedwongen word om afstand te houden, om de rechtvaardigheid geen ruimte geven en te laten overwinnen. Door je echter zo op afstand te houden gebeurt er ook iets goeds. Het gebrek aan water zal leiden tot hongersnood. Dan zal het volk vernederd worden en samen met moordpartijen en oorlogen zal de genade hen meer ontvankelijk aantreffen om hen te redden. Is dat niet ook een goed? Terwijl de oorlogen dreigen te volgen op de hongersnood zullen die, door jouw offer, worden uitgesteld tot andere kleinere oorlogen – met als gevolg dat meer zielen zullen gered*

worden. *De kastijdingen zelf zijn barmhartigheid*".

Toen vervolgde Hij: *"Liefde zegt nooit genoeg. Zelfs al geselt liefde de ziel en verscheurt haar, dan nog zullen die snippers "liefde" roepen. Liefde zegt niet alleen niet genoeg, zij is nog niet tevreden. Die snippers verpulveren de ziel, brengen haar terug tot niets. En in dat niets-zijn blaast liefde het vuur aan en geeft de ziel haar eigen vorm. Dat mengt zich niet met iets menselijks, maar is alleen goddelijk. Dan bezingt liefde haar lof, haar talenten en haar wonderen en zegt: Ik ben tevreden. Mijn liefde heeft overwonnen. Zij heeft de menselijke liefde vernietigd en de goddelijke liefde opgebouwd. Het gaat met de liefde net zo als met een dappere ambachtsman die vele werkstukken die niet worden gewaardeerd afbreekt. Hij stookt die op en zij verworden tot niets. Hij maakt ze vloeibaar en zorgt dat ze iedere vorm verliezen en dan schept hij vanuit die substantie vele andere erg mooie en aangename objecten die zijn vakmanschap waardig zijn. Terwijl het waar is dat voor de mens deze act van liefde uitermate zwaar is, zal de mens, als hij beseft wat hij zal verwerven, zien wat er plaats vindt in zijn wezen – schoonheid in ruil voor zijn lelijkheid, weelde in plaats van armoede en adel in plaats van grofheid. Dan zal zijn ziel ook de glorie van de liefde bezingen"*.

deel 8 – 14 augustus 1908

Voor Jezus is Luisa's wil de penseel en zijn liefde de kleur om zijn beeld in Luisa te schilderen. Hoe de ziel de Goddelijke Wil gebruikt als penseel en Jezus' liefde als kleur om zichzelf in Jezus hart te schilderen.

Na de communie zag ik het kindje Jezus in mijn binnenste alsof Hij zocht naar iets belangrijks. Ik zei: "Mijn Liefste, wat zoekt Ge met zoveel zorg?" Waarop Hij zei: *"Dochter, Ik zoek naar de penseel van jouw wil zodat Ik mijn beeld in jouw hart kan schilderen. Als je jouw wil immers niet geeft heb Ik geen penseel waarmee Ik Mezelf vrijuit in jou kan schilderen. Bovendien zoals de wil dient als een penseel in mijn hand, zo dient mijn liefde als kleur – om de variatie van kleur aan te brengen die hoort bij mijn beeld. Zo ook, zoals de menselijke wil dient als penseel, zo dient mijn Wil tot penseel in de hand van de ziel om haar beeld in mijn hart te schilderen. Verder zal zij als variatie van kleur in Mij overvloedige kleuren van liefde vinden"*.

deel 8 – 19 augustus 1908

Alles van het wezen van de ziel moet het goede bewerken. Hoe beter een ziel in dit leven Jezus begrijpt, des te meer goddelijke geschenken krijgt de ziel nu en voor de eeuwigheid.

Na een meditatie over “wie kwaad zaait zal kwaad oogsten” overwoog ik wat het goede zou zijn dat ik kan zaaien in mijn toestand van ellende en onvermogen. Op dat moment voelde ik me opgetild en ik hoorde van binnen: *“Alles, alles van het wezen van de ziel moet goedheid bewerken. De ziel bevat een intelligent brein en zij moet dit gebruiken om God te verstaan en altijd te denken aan het goede. Zij moet nooit toestaan dat er slecht zaad binnenkomt in haar brein. Dit is het goede bewerken met het brein. Hetzelfde geldt voor de mond. Zaai nooit slecht zaad – n.l. kwaad spreken – wat een christen onwaardig is. Spreek echter altijd heilige woorden, nuttig en goed. Dat is het goede voortbrengen met de mond. Dan met het hart. Bemin God alleen. In verlangens en hartenklop moet de ziel reiken naar God. Dat is het goede zaaien met het hart. Dus verricht heilige werken met uw handen en volg het voorbeeld van onze Heer met uw voeten. Dat is meer goed zaad”*.

Toen ik dit hoorde dacht ik bij mezelf: “Dus in mijn positie kan ik ook het goede bewerken, zelfs midden in mijn uiterste ellende”. Toch overwoog ik dit met een zekere angst dat de meester me rekenschap zou vragen of ik al dan niet het goede heb bewerkt. Toen hoorde ik in mijn binnenste herhaaldelijk: *“Mijn goedheid is zo groot, toch doen velen Me groot kwaad terwijl ze zich bewust zijn van de ernst ervan, en dit eist grote strengheid. Oh, hoe onteren ze mijn liefde! Ik wil hen alleen maar ter verantwoording roepen voor het kleine beetje aarde dat Ik hun gegeven heb. Ik wil hun nergens anders rekenschap over laten afleggen, en geef hun de vruchten van hun oogst. Ik wil duidelijk maken dat hoe meer een ziel Mij tijdens zijn leven begrijpt, des te beter ze Mij begrijpt in de Hemel. Bovendien, hoe meer de ziel Mij begrijpt des te meer vreugde en zaligheid zal over haar stromen. Dit geeft haar mond de oogst van verschillende goddelijke smaken, brengt haar stem in harmonie met al de andere zaligen. Zij zal mijn gaven krijgen als oogst van haar werken. En hetzelfde geldt voor al het andere”*.

deel 8 – 23 augustus 1908

Waar zonde is – of iets anders dat geen deel uitmaakt van God – kan Jezus de ziel niet vullen en zij kan niet opgaan in Hem.

In mijn gebruikelijke toestand maakt ik me veel zorgen over mijn toestand en ik zei bij mezelf: “Wie weet wat voor kwaad er in mijn ziel is zodat ik de Heer moet ontberen en Hij me overlaat aan mezelf”. Opdat ogenblik kwam Hij plotseling en

vervulde me totaal met Zichzelf. Dus bevond mijn wezen zich in Jezus. Er was geen vezel of beweging die zich niet uitstreckte in Hem. Hierna zei Hij me: *“Heb je 't gezien, mijn dochter? Het teken dat er schuld is in een ziel: als ze Mij moet missen en Ik keer terug om haar te verlichten, dan blijf ze niet totaal vervuld van God. Noch is haar wezen onmiddellijk geneigd helemaal op te gaan in Mij, zodat er geen vezel overblijft die niet vast zit aan het centrum van God. Waar zonde is of iets anders dat niet het Mijne is, daar kan Ik de ziel niet vullen en de ziel kan niet opgaan in Mij. Zonde of iets verdorvens kan God niet binnengaan of Hem naderen. Kalmeer dus en raak niet van streek”*.

deel 8 – 26 augustus 1908

Een standvastige ziel wordt vergeleken met een gezond kind gevoed met goed voedsel en goede lucht. Een onstandvastige ziel wordt vergeleken met een kind dat zwak is en gebrekkig door slechte voeding en vuile lucht.

In mijn gebruikelijke toestand was ik erg in de war en bijna met stomheid geslagen omdat ik Jezus weer miste. Dit was maar net voorbij toen Hij kwam en zei: *“Mijn dochter, wat Ik wil in jouw hart is volharding en het goede zowel in - als uitwendig. Mij voortdurend beminnen samen met vele inwendige acten van standvastige goedheid doet het goddelijk leven in een ziel altijd groeien. Zo zou je deze ontwikkeling kunnen vergelijken met een kind dat opgroeit in goede lucht en met gezond voedsel. Zo'n kind groeit altijd goed, in goede gezondheid tot hij tot volle wasdom komt – zonder de hulp van dokters en medicijnen. Tegelijkertijd is dat kind zo fors en sterk dat hij zelf anderen van dienst kan zijn. Daarentegen groeit iemand die niet standvastig is op als een kind dat zich niet altijd voedt met gezond voedsel en leeft in vervuilde lucht. Hij groeit ziekelijk op. Omdat zijn lichaamsdelen bij gebrek aan goed voedsel geen kracht hebben om zich te ontwikkelen en te groeien ze zich met gebreken. Daarop vormen zich gezwellen en er doen zich aanvallen voor. Dientengevolge loopt zo'n kind mank en zijn gedachten komen er hakkend uit. Hij kan vergeleken worden met een arme kreupel – ofschoon hij ook goede lichaamsdelen heeft zijn er zelfs meer gebrekkig. Verder raadpleegt hij dokters en neemt hij medicijnen, maar het dient tot zijn ongenoegen tot niets. Dat komt omdat zijn bloed bedorven wordt door de vuile lucht en de zwakke en gebrekkige lichaamsdelen doen pijn door slechte voeding. Zo zal die mens zijn; hij zal niet tot volle wasdom komen en hij zal hulp nodig hebben zonder anderen te kunnen helpen.*

Net zo gaat het met een onstandvastige ziel. Onstandvastigheid in het goede is alsof de ziel zich voedt met voedsel dat ongezond is. Bovendien, zich wijden aan dingen die niet van God zijn is alsof men bedorven lucht inademt. Dan neemt het goddelijk leven alleen gebrekkig, en moeizaam toe, omdat de kracht en sterkte van de standvastigheid ontbreekt”.

deel 8 – 2 september 1908

Het teken van ware liefde is liefde voor de armen. Ware deugd begint in God en eindigt in God. Wat begint in de materie, brengt materie voort en eindigt in de materie.

Ik breng de dagen door in bitterheid doordat ik de gezegende Jezus voortdurend mis. Toen kwam Hij plotseling en zei: *“Mijn dochter, het teken om te weten of men ware liefde heeft is of hij de armen liefheeft. Als men immers de rijken liefheeft en hun hulp verleent, zou het te danken kunnen zijn aan het feit dat hij hoopt iets van hen te verkrijgen of met hen sympathiseert; of hij doet het uit opportunisme, uit behoefte aan eer, lof of zelfs uit angst. Maar als hij de armen liefheeft en hen helpt, is het omdat hij in hen het beeld van God ziet; Op dat punt kijkt hij niet naar de ruwheid de onwetendheid, de onbeleefdheid of de ellende. Achter deze ellende als van achter een ruit ziet hij God van Wie hij alles verhoopt. Bovendien bemint, helpt en troost hij de armen alsof hij datzelfde deed voor God. Dit is het prachtige van de ware deugd die begint in God en eindigt in God.*

Aan de andere kant, dat wat begint bij het materiële brengt alleen voort wat zelf materieel is en met dat zelfde materiële eindigt het. Hoe prachtig en deugdzaam iemands liefde ook schijnt te zijn – als de goddelijke aanraking niet wordt gevoeld – blijft degene die het doet en die het ontvangt geërgerd, verveeld en moe. Overigens, als er wat liefde aan te pas komt, dient die alleen om fouten te begaan!”

deel 8 – 3 september 1908

Jezus is licht omdat Hij de Waarheid is. Als de ziel licht wil in alles moeten haar acten uit de Waarheid voortkomen.

Terwijl ik me in mijn gebruikelijke toestand bevond transformeerde Jezus in licht en zei deze eenvoudige woorden: *“Ik ben het Licht, maar waaruit is dit licht gevormd? Wat is haar basis? De Waarheid. Dus Ik ben Licht omdat Ik de Waarheid ben. Dus moet de ziel om licht te hebben voor alles, haar acten nemen uit de Waarheid. Waar verwarring is, bedrog of hypocrisie kan geen licht zijn – alleen duisternis”.* Toen verdween Hij in een flits.

God verandert niet. De verschillende effecten van Gods aanwezigheid worden ervaren naargelang het schepsel verandert: in de goede richting gaat hij op in God; in de kwade richting braakt hij Hem uit. Hoe alleen de liefde alles verenigt en iedereen gelukkig maakt.

In gesprek met mijn biechtvader zei hij het volgende: “Hoe vreselijk zal het zijn om de toorn van God te zien. Dat is zo waar dat op de dag van het oordeel de slechten zullen zeggen: “Bergen, val over ons heen! Vernietig ons dat we het toornige gelaat van God niet zien!” Waarop ik zei: “Bij God kan er geen verontwaardiging zijn maar het komt eerder voort uit de toestand van de ziel. Als die goed is dan trekt de goddelijke aanwezigheid – zijn hoedanigheden en eigenschappen – de ziel totaal naar God toe en zij wordt verteerd door helemaal in God op te gaan. Als die slecht is dan verplettert Gods tegenwoordigheid de ziel en braakt haar uit ver van Hem weg. Als de ziel zich zo uitgebraakt voelt en binnenin zich geen zaad aantreft van liefde tot zo'n heilige en prachtige God, terwijl hij zichzelf ziet als zondig en lelijk, dan zal zij zich willen terugtrekken uit zijn tegenwoordigheid en zich eventueel willen vernietigen. Vandaar dat in God geen verandering is, alleen wij roepen iets af over onszelf”.

Achteraf dacht ik bij mezelf: “Wat heb ik overdreven”. Toen ik overdag mijn meditatie deed kwam Jezus en zei: *“Mijn dochter, je hebt goed gesproken. Ik verander niet. Het schepsel ervaart de verschillende effecten van mijn tegenwoordigheid naargelang het schepsel zelf verandert. Hoe kan in feite iemand die Mij liefheeft bang zijn als hij ervaart hoe mijn hele Wezen bij hem binnen vloeit en mijn Wezen daar zijn eigen leven vormt? Kan hij mijn heiligheid vrezen als hij deel heeft aan die zelfde heiligheid? Kan hij zich schamen voor mijn schoonheid als hij altijd probeert mooier te worden om Mij te behagen en op Mij te lijken. Het schepsel ervaart hoe alles van het goddelijk Wezen in zijn bloed stroomt, in zijn handen, voeten en brein – zodat het hele goddelijke wezen het zijne wordt, helemaal het zijne. Kan hij dan angstig zijn? Kan hij zich schamen voor zichzelf? Dat is onmogelijk!*

Ach, mijn dochter, het is de zonde die wanorde veroorzaakt in het schepsel, zo erg zelfs dat hij zichzelf wil vernietigen, omdat hij mijn aanwezigheid niet kan verdragen. Op de dag van het oordeel zal het vreselijk zijn voor het kwaad. Als ik het zaad van de liefde niet in hen zie, maar zelfs haat jegens Mij, zal mijn rechtvaardigheid zich opdringen zodat ze Mij niet zullen beminnen. Net zo gaat het met mensen die zichzelf niet beminnen en niet omhelsd willen worden. Vandaar dat zij gebruik willen maken van de middelen om zo ver mogelijk van Mij weg te blijven. Bovendien degenen die niet bij Mij willen blijven wil Ik ook niet bij Me houden – en Ik vlucht van hen weg. Alleen liefde verenigt alles en maakt iedereen gelukkig”.

deel 8 – 6 september 1908

Jezus ondergaat de geseling om de verloren mensheid weer te verenigen met zijn Mensheid. Wie weggaat bij Jezus doet dit vanuit een halsstarrige wil en zulk een ziel gaat verloren.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand overwoog ik het mysterie van de geseling. Toen kwam Jezus, legde zijn handen op mijn schouders en binnenin mij hoorde ik Hem zeggen: *“Mijn dochter, Ik wilde dat mijn vlees van mijn hele Mensheid in flarden werd gescheurd en verspreid en mijn bloed werd vergoten om de verloren mensheid weer met Mij te herenigen. Door dit te doen ging in feite niets van wat werd afgescheurd van mijn Mensheid, vlees, bloed en haar, verloren bij de verrijzenis, maar alles werd weer verenigd met mijn Mensheid. In de geseling nam Ik alle schepselen weer in Mij op. Dientengevolge doet hierna iedereen die Mij verlaat dit vanuit een halsstarrige wil die zich losscheurt van Mij en hij gaat weg en gaat verloren”*.

deel 8 – 7 september 1908

Naargelang de ziel in dit leven veel moest ontberen, des te meer rijkdom zal ze eeuwig hebben in de Hemel.

In mijn gebruikelijke toestand kwam de gezegende Jezus plotseling en zei: *“Mijn dochter, naargelang de ziel hier veel moest ontberen des te meer rijkdom zal ze hebben in de Hemel. Hoe armer men is op aarde, des te rijker zal men zijn in de Hemel. Hoe meer men smaak, plezier, amusement, uitstapjes en wandelingen op aarde heeft gemist, des te meer heerlijkheden en vreugden zal men vinden in God. Oh, wat een tochten in de ruimten der Hemelen – vooral in de onmetelijke Hemelen van de eigenschappen van God. Iedere eigenschap van God is weer een Hemel.*

Voor de zaligen die daar binnenkomen kan de Hemel vergeleken worden met een deur naar de eigenschappen van God. Dus wie door die deur gaat heeft grotere vreugden. Daar komt bij dat hoe meer zij blijven verdergaan hoe meer zij er smaak in vinden – en hoe meer zij zich zullen verheugen en genieten. Wie daarom de aarde achter zich laat kan rekenen op de Hemel, zelfs in de kleinste dingen. Daaruit volgt dat wie meer wordt veracht meer geëerd zal worden, wie kleiner is zal groter zijn, wie onderdanig is zal meer beheren en zo voor al het overige. En toch wie onder de stervelingen denkt erover zich op aarde iets te ontszeggen om het in de Hemel eeuwig te bezitten? Bijna niemand”.

deel 8 – 3 oktober 1908

De ziel die voortdurend goed blijft doen zal altijd genade krijgen en Jezus leven wordt haar leven.

Vanmorgen verscheen de gezegende Jezus bijna als een schaduw en Hij zei: *“Mijn dochter, zo lang een ziel voortdurend goed blijft doen is de genade met haar en schenkt leven aan al haar werken. Als een ziel echter onverschillig blijft voor goede werken of als zij het kwade doet, trekt de genade zich terug omdat genade niet betrokken is bij die dingen. Dus niet in staat daaraan deel te nemen vertrekt de genade zonder haar eigen leven te beheren. Zij vertrekt wel met spijt, totaal ongelukkig.*

Wil je daarom dat de genade altijd met je is en mijn leven het jouwe? Blijf dan altijd het goede doen en mijn hele Wezen zal zich in jou ontwikkelen. Zo hoef je niet te lijden als je mijn aanwezigheid soms moet missen. Daarom zie je Me niet, maar je ervaart me in al je werken en dat doet voor een deel de pijn van Mij te moeten missen afnemen”.

deel 8 – 23 oktober 1908

Rechtschapen werken betekent al goddelijke kennis.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand kwam de gezegende Jezus en zei: *“Mijn dochter, al de goddelijke kennis ligt vervat in rechtschapen werken. Rechtschapenheid houdt immers al de schoonheid en het goede in dat men kan vinden – men treft orde aan, nuttigheid, schoonheid en bekwaamheid. Een werk is alleen goed in zoverre het gericht is op het goede, maar als draden krom lopen en op een kromme manier geleid worden zal men niets van dat werk begrijpen. Bovendien zullen ze niets anders zien dan wanorde wat noch nuttig is noch goed.*

Wat Ik heb gedaan, van het kleinste tot het grootste, wordt gezien als ordelijk en het is allemaal gericht op een nuttig doel. De bron immers waaruit die acten voortkomen was rechtschapen werk.

Het schepsel, voorzover het goed is, zal die overeenkomstige goddelijke wetenschap in zich zelf aantreffen. Vandaar dat, voor zover het schepsel rechtvaardig is, veel goede dingen uit hem voortkomen. Een kronkel in de draad echter in het werk van het schepsel is voldoende om het schepsel te verwarren en de werken die uit hem voortkomen verduisteren de goddelijke kennis die zijn werken bevatten.

Wie het rechtschapene loslaat verlaat het juiste pad. Hij verlaat het heilige, het schone, het nuttige en de grenzen waarbinnen God hem heeft geplaatst. Als hij

immers loslaat wat rechtschapen is wordt hij als een plant die niet veel aarde heeft. Onder de stralen van een brandende zon of in tijden van ijs en wind zal de invloed van de goddelijke kennis bij zo'n plant opdrogen. Het gaat hetzelfde als met werken met kronkels. Als bij het schepsel veel substantie van de goddelijke kennis ontbreekt zal het schepsel onvermijdelijk uitdrogen te midden van de wanorde”.

deel 8 – 20 november 1908

Als ware liefde de spijs wordt en het voortdurende voedsel van een ziel, voelt zij haar menselijke liefde met al zijn opwellingen niet meer.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand was ik vol bitterheid en gemis. Toen kwam de gezegende Jezus vanmorgen even en ik klaagde bij Hem over mijn toestand. In plaats van me echter te antwoorden hield Hij me dicht tegen zich aan. Waarop Hij, zonder te antwoorden op wat ik had gezegd, zei: *“Mijn dochter, de waarlijk liefhebbende ziel is niet tevreden met Mij lief te hebben vanuit verlangen, wensen of opwellingen, maar is alleen gelukkig als zij de liefde heeft gemaakt tot spijs en dagelijks voedsel. Dan kan liefde stabiel worden en serieus en verliest al de wispelturigheid van de liefde waaraan het schepsel onderhevig is. Vandaar dat liefde het voedsel van de ziel wordt en zich verspreidt over het lichaam.*

Als deze liefde opgaat in alle cellen heeft de ziel de kracht om de vlagen van de liefde te ondersteunen die haar verteren en leven geven. Als de ziel deze liefde in zichzelf bevat en haar bezit, ervaart zij die wensen en verlangens als niet langer levend. De ziel ervaart alleen meer van de liefde die zij bezit. Dit is de liefde van de zaligen in de Hemel. Dit is mijn zelfde liefde. De zaligen branden, maar zonder angst, zonder iets te laten horen; zij branden met standvastigheid en bewonderenswaardige ijver.

Als de menselijke liefde van de ziel haar kenmerken verliest is dat een teken dat de ziel er toe gekomen is om zich te voeden met enkel liefde. Als men enkel wensen, verlangens en opwellingen ziet, is dat een teken dat de liefde niet de spijs voor de ziel is en dat alleen een deel van die ziel is gewijd aan de liefde. Dientengevolge is de menselijke liefde sterk als de liefde niet alles is in die ziel. Aldus komen er opwellingen boven bij die ziel die menselijke liefde bevatten. Die zielen die zo'n wispelturige mensen zijn, zijn niet standvastig in de liefde. De bovengenoemde zielen zijn daarentegen sterk als bergen die nooit in beweging komen”.

deel 8 – 16 december 1908

Jezus wil Luisa maken tot een grote, niet zo maar een martelaar – en Hij doet dat doordat zij Hem moet missen.

De dagen doorbrengend in bitterheid klaagde ik in mezelf bij onze Heer: “Hoe wreed hebt U me in de steek gelaten, U zei dat U me had uitverkoren als uw kleine dochter en dus wilde U me altijd in uw armen houden. Maar nu? U hebt me op de grond geworpen en in plaats van een kleine dochter zie ik dat ik ben veranderd in een kleine martelaar! Hoe klein dit martelaarschap echter ook is, het is wreed en hard, bitter en intens.

Toen ik dit zei, bewoog Jezus in mijn binnenste en zei: *“Mijn dochter, je vergist je. Het is niet mijn Wil om van jou een kleine martelaar te maken maar een grote. Ik heb je immers de kracht gegeven om het gemis van Mij met geduld en berusting te verdragen, wat iets zeer pijnlijks is – bitterder dan wat dan ook. Op aarde en in de Hemel is er geen andere pijn die dit evenaart of er op lijkt. Is dit heldhaftig geduld niet de hoogste graad van liefde, terwijl al de andere liefde daarbij achter blijft of in het niet valt. Is er liefde die daarmee vergeleken kan worden of nog groter is? Is dit dan niet een groot martelaarschap?”*

Jij spreekt van een martelaar omdat jij ervaart dat je niet zo veel lijdt. Het is niet dat je niet lijdt, het is het martelaarschap van Mij te missen dat jouw andere pijnen absorbeert en die laat verdwijnen. Jouw gedachte immers Mij te missen geneest je niet en draagt ook geen zorg voor jouw ander lijden. Door er echter geen aandacht aan te besteden, voel je de zwaarte niet; daarom zeg je dat je niet lijdt. Dientengevolge heb Ik je niet op de grond geworpen, maar Ik houd je zelfs inniger dan ooit in mijn armen! Ik zei je dat Ik Paulus bij het begin van zijn bekering voldoende genade heb gegeven, aan jou geef Ik die bijna onophoudelijk. Een teken hiervan is dat je innerlijk aanwezig bent bij wat je ook doet alsof Ik voortdurend bij je was en Ik nu doe wat jij schijnbaar zelf doet. Dat je je voelt opgaan in Mij, je verbonden voelt met Mij, altijd aan Me denkt en triest bent dat je Me niet ziet komt niet door jou. Het is geen gewone genade maar een bijzondere en doeltreffende genade. Verder, als Ik je veel gegeven heb is dat een teken dat Ik je vurig bemin en dat Ik vurig verlang door jou bemind te worden”.

deel 8 – 25 december 1908

Drie manieren die het Jezus mogelijk maken om in ons hart geboren te worden.

- 1). leeg te zijn van alles om vervuld te worden van Hem.**
- 2). alles wordt en moet gedaan worden voor Hem.**
- 3). de drie liefdes: heldhaftige, steeds toenemende en offerende liefde.**

In mijn gebruikelijke toestand verlangde ik naar het kindje Jezus. Na veel ontbering verscheen Jezus toen in mijn binnenste als een kleine baby en zei: *“Mijn dochter, de beste manier om Mij geboren te laten worden in jullie eigen hart is je leeg te maken van alles. Als Ik deze ruimte vind kan Ik al mijn eigendommen in jou onderbrengen. Met het gevolg dat Ik voor altijd kan blijven als er een plaats is die alles kan bevatten wat Ik bevat, alles wat Ik ben. Iemand die in het huis van een ander gaat wonen is tevreden als hij in dat huis ruimte vindt om al zijn spullen onder te brengen. Anders zou hij ongelukkig zijn. Zo gaat dat bij Mij.*

De tweede manier om Mij geboren te laten worden en mijn geluk te vergroten is dat alles wat de ziel is en doet, in – en uitwendig, wordt gedaan en moet gedaan worden voor Mij. Alles moet dienen voor Mijn glorie, om mijn geboden uit te voeren. Als er zelfs maar één enkel ding – een gedachte, een woord – niet voor Mij is, voel Ik me ongelukkig. Als bovendien dingen los gedaan worden van hun meester, maken zulke zielen Mij tot slaaf. Hoe kan Ik dit alles toelaten?

De derde manier is heldhaftige liefde, als maar groeiende liefde en offerende liefde. Deze drie liefdes doen mijn geluk toenemen op een schitterende wijze. Dat komt omdat zij de ziel doen heersen over de andere krachten en haar doen beminnen alleen met mijn kracht. Deze ziel doet mijn geluk toenemen doordat zij niet alleen zelf Mij bemint maar ook anderen Mij doet beminnen. Vandaar dat zo'n ziel alles wil lijden, zelfs haar eigen dood om in alles te kunnen triomferen. Bovendien maakt het die ziel mogelijk Mij te zeggen: 'Ik heb niets anders meer. Alles is alleen liefde voor U'. Deze manier maakt niet alleen dat Ik in die ziel geboren word en Mij laat groeien, maar zal een prachtige Hemel voor Mij vormen in haar eigen hart”.
Terwijl Hij dat zei keek ik naar Hem. Waarna Hij in één ogenblik, van klein heel groot werd, zodanig dat Ik geheel van Hem vervuld bleef. Toen verdween alles.

deel 8 – 27 december 1908

Het 'Ik heb U lief' tussen de gezegende Moeder en het kindje Jezus. Hoe de liefde van het schepsel zijn grenzen en zijn tijd heeft, terwijl Gods liefde ongeschapen, eindeloos en eeuwig is. Het heil en de eer die een ziel ontvangt door Jezus te zeggen 'Ik heb U lief'.

Terwijl ik overwoog hoe de gezegende Moeder het kindje Jezus melk gaf, zei ik bij mezelf: “Wat zou er zich afspelen tussen de heilige Moeder en de kleine Jezus in deze act?” Op dat ogenblik voelde ik Hem bewegen in mijn binnenste en ik hoorde Hem zeggen: *“Mijn dochter, toen Ik de liefde van haar hart opzoog, nam Ik meer liefde dan melk. Bovendien voelde Ik onder het zogen hoe Zij zei: “Ik heb Je lief, Ik heb Je lief, oh Zoon” en Ik herhaalde Haar: “Ik heb U lief, Ik heb U lief, oh moeder”. Maar dat niet alleen, bij mijn 'Ik heb U lief' voegde de Vader zijn liefde en de heilige Geest*

antwoordde met: *“Ik heb U lief, mijn onbevleete Bruid”*. En ook de hele schepping, al de engelen en heiligen, de sterren, de zon de waterdruppels, de planten en bloemen, de zandkorrels – al de elementen volgden Mijn. *‘Ik heb U lief’* en zij herhaalden: *“Ik heb U lief, oh Moeder van onze God, in de liefde van onze Schepper”*.

Mijn Moeder werd overweldigd toen Ze dit alles zag. Ze vond zelfs geen plekje waar Ze niet kon horen zeggen dat Ik Haar liefhad. Haar liefde bleef bijna alleen achter. Toch herhaalde Zij: “Ik heb U lief. Ik heb U lief”. Haar liefde kon de mijne echter niet evenaren, omdat de liefde van het schepsel zijn grenzen en zijn tijd heeft. Mijn liefde is juist omgekeerd; ongeschapen, eindeloos en eeuwig. Dit overkomt iedere ziel. Als de ziel tot Mij zegt: “Ik heb U lief” zeg Ik ook tot haar “Ik bemin je” en samen met Mij bemint de hele schepping haar in mijn liefde. Oh, als de schepselen maar eens konden begrijpen wat zij aan heil en eer krijgen alleen maar door te zeggen “Ik heb U lief”. Het is voldoende om alleen dit te zeggen: En God antwoordt van zijn kant door hen te eren met zijn “Ik heb je lief”.

deel 8 – 28 december 1908

Jezus voorspelt Luisa aardbevingen in Messina, Sicilië en Calabrië. Hoe grote gebieden van de wereld zullen vernietigd worden door aardbevingen, overstromingen en oorlogen.

In mijn gebruikelijke toestand had ik het gevoel alsof de aarde beefde en dat die onder mij vandaan wegviel. Ik werd angstig en zei bij mezelf: *“Heer, wat is dit?”* Waarop Hij, in mijn binnenste zei: *“Aardbevingen”*. Toen viel Hij stil.

Ik schonk bijna geen aandacht aan Hem en bij mezelf blijvend ging ik door met mijn gebruikelijke innerlijke acten. Vijf uur nadat Hij het eerst tot mij gesproken had voelde ik de aardbeving met mijn zintuigen. Nauwelijks was dit gevoel voorbij of ik bevond me buiten mezelf. Wat verward zag ik angstwekkende dingen. Dat zicht werd me echter direct ontnomen en ik bevond me in een kerk. Vanaf het altaar kwam een in het wit geklede jonge Man, waarvan ik geloofde dat het onze Heer was – maar ik kon het niet zeker zeggen. Toen Hij dicht bij me was, zei die jonge Man met een indrukwekkende blik tot mij: *“Kom”*.

Ik voelde me verpletterd, niet in staat me op te richten. Terzelfder tijd constateerde ik bij mezelf dat ik gegeseld werd en vernietigd. Bijna weigerend op de uitnodiging in te gaan zei ik: *“Maar Heer, is het al tijd om mij bij U op te nemen?”* Toen stortte die jonge Man zich in mijn armen en een inwendige stem sprak: *“Kom, oh dochter, zodat Ik op kan houden met de wereld. Ik zal grote gebieden vernietigen door aardbevingen, overstromingen en oorlogen”*. Hierna bevond ik me weer in mezelf.

deel 8 – 30 december 1908

Jezus kwam als een kleine baby om al de offers en kleine acten van de kindsheid te vergoddelijken. Als een kind begint te zondigen begint er een scheiding te ontstaan tussen Jezus en dat kind.

Ik overwoog het mysterie van de kindsheid van Jezus en ik zei bij mezelf: “Mijn kind, aan hoeveel pijnen wilde U zich onderwerpen. U was niet tevreden met het opgeven van uw grootheid, U wilde kind worden, U laten inbakeren, de stilte en de bewegingloosheid van uw kleine Mensheid – van voeten, handen enz. – en om welke reden?”

Toen ik dit zei bewoog Hij in mijn binnenste en zei: *“Mijn dochter, mijn werken zijn volmaakt. Ik wilde komen als een kleine baby om al offers en al de kleine acten van de kindsheid te vergoddelijken. Als baby's geen zonden begaan blijft alles opgenomen in mijn Kindsheid en door Mij vergoddelijkt. Als een kind begint te zondigen; maakt hij een begin met de scheiding tussen Mij en het schepsel – een pijnlijke scheiding voor Mij en treurig voor hem”*.

Daarop zei ik: “Hoe kan dat nou? Als kinderen niet tot de jaren van verstand gekomen zijn kunnen ze dan verdiensten vergaren?” Waarop Hij zei: *“Ik geef hun deze verdienste op de eerste plaats als mijn genade en ten tweede omdat het niet hun wil is dat zij geen verdienste willen. Dat is nu eenmaal de kindsheid door Mij aldus bepaald. Daarom is het niet tot mijn eer maar Ik accepteer de vrucht als een tuinman die iets geplant heeft, maar tot zijn teleurstelling later ontdekt dat de plant niet goed is. Of als de ambachtsman die een beeld maakt en nadien ontdekt dat er iets aan mankeert – en zo gaat het dikwijls. Alleen de zonde vernietigt mijn leven in het schepsel dat zo van Mij gescheiden wordt. Dus alles wat deel uitmaakt van Mij, verlaat het schepsel en keert weer naar Mij terug – zelfs de onbeduidendste acten – met het ere-stempel van mijn Schepping”*.

deel 8 – 2 januari 1909

Jezus beschouwt zijn lot van zijn sacramentele tegenwoordigheid, begraven onder het puin van de aardbeving als minder walgelijk dan wat Hij moet verduren in het tabernakel of de heiligschennissen van priesters en het volk. Wanneer priesters ophouden met licht te verspreiden zal het volk tot excessen komen die Jezus' rechtvaardigheid zullen dwingen hen te verdelgen. Jezus waarschuwt voor meer aardbevingen omdat het volk, in plaats van zich te bekeren, doorgaat met Hem te beledigen.

Met grote tegenzin en alleen uit gehoorzaamheid pak ik weer op wat ik overwoog op 28 december over de aardbeving. Ik dacht na over het lot van zo veel arme mensen,

nog levend onder het puin, en over het lot van mijn Heer in 't heilig Sacrament, die ook levend wordt begraven onder het puin. Ik zei bij mezelf: Het lijkt wel of de Heer tegen die mensen zegt: *“Voor jullie heb Ik hetzelfde lot ondergaan vanwege jullie zonden. Ik ben bij jullie om jullie te helpen en jullie kracht te geven. Ik hou zo veel van jullie dat Ik wacht op een ultieme act van liefde om jullie allen te redden – en besteed geen aandacht aan al het kwaad dat jullie in het verleden hebben begaan”*. Ach, mijn Goed, mijn Leven, mijn Alles, ik zend mijn aanbidding tot onder het puin en overal waar U wordt aangetroffen stuur ik mijn omhelzingen, mijn kussen en al mijn vermogens om U voortdurend gezelschap te houden. Oh, hoe graag kom ik U bevrijden om U onder te brengen op een aangenamer plaats die U waardig is.

Op dat ogenblik zei mijn aanbiddelijke Jezus in mijn binnenste: *“Mijn dochter, je hebt een beetje de buitensporigheden van mijn liefde beschreven die Ik ook voelde voor de mensen op het moment van mijn geseling. Dit is echter niet alles, er is nog meer. Weet dan, dat mijn sacramenteel lot minder ongelukkig en minder walgelijk beschouwd kon worden onder het puin dan in het tabernakel. Het aantal en de aard van de heiligschennissen door priesters en ook door het volk is zo erg dat Ik het beu geworden ben om af te dalen in de priesterlijke handen en in al hun harten. Dat dwingt Mij bijna allen te vernietigen.*

Bovendien wat zal Ik zeggen van de eerezucht, van de schandalen onder priesters? Er is nog steeds duisternis onder hen in plaats van dat het licht toeneemt zoals het zou moeten. Als priesters voorts op een punt komen dat ze geen licht meer verspreiden komt het volk tot excessen en mijn rechtvaardigheid wordt gedwongen om hen te vernietigen”. Ik dacht ook over zijn afwezigheid en ik was bang dat er zich zelfs hier een heftige aardbeving zou kunnen voordoen. Ik zag mezelf alleen zonder Jezus en ik voelde me zo bedrukt, dat het voelde of ik ging sterven. Uit medelijden met mij kwam de goede Jezus als een snelle schaduw en zei:

“Mijn dochter, voel je niet zo te neer gedrukt. Om wille van jou zal Ik deze stad sparen voor ernstige schade. Kijk eens of Ik moet doorgaan met straffen: In plaats van zich te bekeren, zich over te geven bij het bericht over de vernietiging van de andere provincies, praten zij over al die andere plaatsen, de omgeving waar het gebeurt en intussen gaan ze voort met Mij te beledigen! Hoe blind en dwaas zijn ze! Is niet de hele aarde in mijn macht? Kan Ik misschien niet de afgronden van de aarde openen en haar ook op andere plaatsen verzwelgen? Bovendien zal Ik, om hen de ogen te openen, aardbevingen veroorzaken in andere streken waar zich die gewoonlijk niet voordoen”.

Bij deze woorden leek Hij zijn hand uit te strekken over het middelpunt van de aarde, nam daar vuur en verspreidde dat over de oppervlakte van de aarde. Toen schudde en beefde de aarde, op sommige plaatsen meer dan op andere en Hij vervolgde: *“Als dit nog maar het begin van de straffen is, wat zal het einde dan wel niet zijn?”*

deel 8 – 8 januari 1909

De intiemste eenheid met Jezus en het goddelijke doel en de vrucht van de heilige Communie is dat de ziel alleen in haarzelf het goddelijk Wezen erkent. Hoe Jezus' liefde teleurgesteld wordt omdat de zielen zo weinig vruchten bekomen vanuit dit sacrament.

Na de heilige Communie ontvangen te hebben vroeg ik me af hoe ik dichter dan ooit bij de gezegende Jezus kon geraken en Hij zei: *“Om je inniger met Mij te verenigen zodat je tenslotte je wezen binnenin Mij verliest zoals Ik mijn Wezen inprent in het jouwe, moet je alles nemen wat het mijne is en alles loslaten wat het jouwe is. Je moet dit zo doen dat je altijd denkt aan heilige dingen, alleen aan die dingen die het goede betreffen – de eer en glorie van God. Laat daarom jouw gedachten los en neem goddelijke gedachten op. Dus als je spreekt of goed doet en je doet dat alleen uit liefde tot God, laat jouw mond en handen dan los en neem mijn mond en mijn handen. Als je gaat langs heilige en juiste paden dan zul je gaan met mijn eigen voeten. Als je hart alleen Mij lief heeft dan laat je jouw hart los om het mijne te nemen. Zo heb je Me lief met mijn eigen liefde en zo gaat het met al het andere. Aldus zul je bekleed blijven met het mijne en Ik met al het jouwe. Zodoende zal Ik mijzelf binnenin jou vestigen met al wat het mijne is. Kan er hechtere eenheid zijn?”*

Als een ziel op het punt komt dat ze zichzelf niet meer erkent, maar alleen het goddelijke Wezen in zichzelf, is dat de vrucht van goede communies. Dit is immers het goddelijk doel dat Ik de zielen wil duidelijk maken. Maar dikwijls wordt mijn liefde teleurgesteld! Hoe weinig vruchten vergaren de zielen door dit sacrament en dat gaat zo ver dat de meesten hoogstens onverschillig blijven voor dit goddelijk voedsel, om niet te spreken van dat ze ervan walgen”.

deel 8 – 22 januari 1909

Verschil tussen Jezus spontane geschenken (geen verplichting bindt Hem) en verplichte gaven (Hij is de schuldenaar van de ziel). Hoe Jezus liefdes-schulden met de ziel aangaat, schulden als schatten die Hij voor altijd in zijn hart bewaart.

Ik bedacht hoe dikwijls ik Onze Heer de laatste tijd gemist heb en ook de laatste jaren. Op een keer nadat ik bijna een uur op onze Heer gewacht had, klaagde ik bij Hem hoe lang het had geduurd voor Hij kwam en de gezegende Jezus zei: *“Mijn dochter, als Ik je verras – door zelfs te komen vóór je naar Mij verlangt en Ik kom zonder je te laten wachten, ben je Me niets schuldig. Als Ik je echter even laat wachten en dan kom, ben Ik je zeker iets schuldig. Bovendien, lijkt het jou onbelangrijk dat een God je de gelegenheid geeft om jouw schuldenaar te zijn?”*

Waarop ik zei bij mezelf: "Soms zijn het uren, dan weer dagen – wie weet hoeveel Hij me momenteel schuldig is? Vanwege de vele dingen die Hij doet bij deze liefdesstrategieën. Die moeten ontelbaar zijn. Maar dan dacht ik bij mezelf: "En wat voor nut heeft 't als God je iets schuldig is? Ik denk dat het voor Jezus het zelfde is of Hij iets verschuldigd is of niet. Op een bepaald moment zou Hij zoveel aan een ziel kunnen geven dat het gelijk opgaat en de schulden overtreft. Dan geloof ik dat de schulden wegvallen".

Terwijl ik dat dacht zei de gezegende Jezus in mijn binnenste: *"Mijn dochter, je zegt onzin. Behalve de spontane geschenken die Ik zielen geef, zijn er ook verplichte gaven. Spontane geschenken kan Ik de zielen wel of niet geven – dat is mijn keuze; dat ben Ik niet verplicht. Maar voor gaven die Ik verschuldigd ben aan zielen zoals jij, voel Ik Me verplicht – gedwongen – hun te geven wat zij verlangen, hun mijn gaven te schenken.*

Stel je voor, een man en twee andere. Een van die twee echter geeft zijn geld in veilige bewaring bij die man; de ander doet dat niet. Wie van die twee is meer zeker van zijn geld in tijd van nood: degene die zijn geld in handen geeft van die man of degene die dat niet doet? Natuurlijk, degene die zijn geld in handen geeft van die man zal degene zijn die met een positieve instelling, moed, vertrouwen en zekerheid die man gaat vragen wat hij nodig heeft. Als hij dan merkt dat die man aarzelt om het hem te geven zal hij die man ronduit zeggen: Zeg, kom nou, geef het mij want ik vraag je niets wat van jou is maar het mijne. Degene die daarentegen niets in handen heeft gegeven van die man zal hem aarzelend benaderen, zonder vertrouwen. Hij zal afhankelijk zijn van die man zal die man hem willen helpen of niet? Dit is het verschil tussen een ziel aan wie Ik iets schuldig ben en iemand die Ik niets verschuldigd ben. Als je maar eens kon begrijpen hoeveel goeds deze overeenkomst Mij oplevert?"

Ik zeg erbij dat ik, terwijl ik aan het schrijven was, over andere dwaze dingen dacht: "Als ik in de Hemel ben, lieve Jezus, zult U merken hoe U me verwond hebt door zoveel schuld op U te nemen. Als U me echter komt halen en ik ben de schuldenaar, dan zult U me als we elkaar voor 't eerst ontmoeten, in uw goedheid verlossen en al deze schulden vergeven. Maar terwijl ik dat dacht zei Hij me in mijn binnenste: *"Mijn dochter, Ik zal niet denken dat Ik je te veel verwend heb. Ik zal tevreden zijn omdat mijn schulden liefdes-schulden zijn, en Ik wil liever schuldenaar zijn dan dat jij schulden hebt. Terwijl deze schulden die Ik met jou overeengekomen ben, schulden voor Mij zijn, zullen die ook onderpand en schatten zijn die Ik voor altijd in mijn hart bewaar. Zij zullen jou het recht geven meer door Mij bemind te worden dan vele anderen en dat zal een vreugde, een grotere glorie zijn voor Mij. Bovendien zul je zelfs beloond worden voor je, adem je miniemste verlangen, je hartslag. Daar komt nog bij, hoe meer je aandringt, hoe meer vreugde je Me bezorgt en hoe meer Ik je zal geven. Ben je tevreden?"* Ik bleef verward achter en wist niets meer te zeggen.

deel 8 – 27 januari 1909

Jezus legt Luisa uit dat zij is “Luisa van de passie in het tabernakel”. Als Luisa deelt in Jezus pijnen wordt de wereld gespaard voor geselingen. Zo niet dan neemt ze deel aan het sacramentele leven en wordt de wereld gegeseld.

In mijn gebruikelijke toestand zei ik bij mezelf: “Wat heb ik een nutteloos leven! Wat voor goeds doe ik? Alles is voorbij. Er is geen deelname meer aan de doornen, het kruis, de spijkers – het lijkt of alles voorbij is. Ik lijd, ja, zo veel dat ik niet kan bewegen. Het is reumatische pijn overal, maar het is iets volkomen natuurlijk. Het laat echter voortdurend de gedachte van de passie bij me achter – hoe ik mijn wil verenigde met die van Jezus, Hem aanbood wat Hij leed en ook mijn lijden zoals Hij 't wilde en voor wie Hij het wilde. Daarom blijft er niets over dan doffe ellende. Is dit dan het doel van mijn leven?”

Terwijl ik dat dacht kwam de gezegende Jezus plotseling als een lichtflits en Hij zei: *“Mijn dochter, weet je wie jij bent? Luisa van het tabernakellijden. Als je deelneemt aan mijn pijnen ben je steeds op Calvarië; zo niet dan blijf je in het tabernakel. Je ziet hoe het is: in het tabernakel is er geen kruis, geen doornen – toch is het offer hetzelfde als op Calvarië. De gebeden zijn hetzelfde en het offer van mijn leven gaat steeds door. Mijn Wil is in niets veranderd. Ik smacht van dorst naar de redding van de zielen. Dientengevolge kan men zeggen dat de acten van mijn sacramentele leven, verenigd met mijn sterfelijk leven, op één punt altijd samen gaan. Zij zijn in niets verminderd maar alles is inwendig. Dus als jouw wil hetzelfde is als de Mijne en Ik heb gedeeld in jouw pijnen, zijn jouw offers hetzelfde – en jouw innerlijk is verenigd met Mij en met mijn Wil. Heb Ik geen gelijk als Ik je zeg dat jij Luisa van het tabernakellijden bent? Er is alleen dit verschil: Als Ik jou laat delen in mijn pijnen neem je deel aan mijn sterfelijk leven en Ik stel de wereld vrij van zeer ernstige geselingen. Als Ik jou er niet in laat delen gesel Ik de wereld en jij deelt in mijn sacramenteel leven. Het leven is echter altijd één”*.

deel 8 – 28 januari 1909

Luisa als slachtofferziel houdt alles in, maakt goed voor allen en Jezus vult haar met wat vergeleken kan worden met een onmetelijke zee van genade in tegenstelling tot een smal stroompje dat anderen krijgen. Hoe liefde en genade elkaar wederzijds aantrekken.

Ik had een boek gelezen over verschillende manieren van innerlijk werken en hoe Jezus zielen schadeloos stelt die die verrichten met overvloed van genade en nog grotere overvloed van liefde. Het stond me allemaal aan wat ik had gelezen over de verschillende manieren waarover Jezus mij in mijn innerlijk had onderricht. Daarop begon ik zulke manieren te vergelijken met die van het boek en het kwam me voor

dat de eerstgenoemde zo onmetelijk waren dat het leek op het vergelijken van de zee met een smal stroompje.

Vandaar dat ik tegen mezelf zei: “Als dat waar is, wie weet dan hoeveel genade mij zal worden ingestort en hoeveel goeds mijn altijd beminnelijke Jezus mij zal geven”.

In mijn gebruikelijke toestand kwam mijn goede Jezus plotseling en zei: *“Mijn dochter, je weet niet wat het betekent om een uitverkoren slachtoffer te zijn. Als slachtoffer bevatte Ik alles in Mijzelf – al de werken van de schepselen – hun genoegdoening eerherstel, aanbidding en dankzegging. Daarom deed Ik voor allen te samen en voor ieder afzonderlijk wat zij verondersteld werden te doen. Zo ook voor jou. Als slachtofferziel is het nutteloos om jezelf met anderen te vergelijken. Dat komt omdat jij in jezelf niet alleen de beweging van één bevat maar de verschillende bewegingen van allen. Door het weer goed te maken voor allen te samen en voor ieder afzonderlijk, geef Ik bovendien dientengevolge de genade die Ik niet alleen aan jou geef – maar evenveel genade als Ik aan alle schepselen samen geef. Vandaar dat ook de liefde alles overtreft wat Ik voor alle schepselen samen verlang omdat genade en liefde altijd samen gaan. Die zetten slechts één stap, hebben maar één maat en één verlangen. Liefde trekt genade aan en genade liefde – die zijn niet te scheiden. Zo kun je hierin de immense zee zien die Ik in je heb aangebracht en het kleine stroompje dat Ik anderen heb geschonken”.*

Ik stond verbaasd toen ik zoveel genade vergeleek met zoveel ondankbaarheid en mijn grote zondigheid.

deel 8 – 30 januari 1909

Een teken waardoor je de toestand van een ziel kent. Als de ziel de waarde beseft van het lijden staat ze er goed voor; zo niet dan is het slecht met haar gesteld. Omschrijving van het “waarom” – en hoe dit de vernietiging betekent van de goddelijke wijsheid in zielen.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand, bevond ik me buiten mezelf. Ik meende een ziel te zien in het vagevuur die ik kende en ik zei haar: “Zeg me eens, hoe sta ik ervoor bij God? Ik ben zo bang, vooral vanwege de toestand waarin ik me bevind”. Waarop zij me zei: “Er is niet veel voor nodig om te weten of je er goed voor staat of niet: als je het lijden op waarde schat, sta je er goed voor; als je dat niet op waarde schat, sta je er slecht voor. Dat komt omdat hij die het lijden op waarde schat, waarde hecht aan God – en door Hem op waarde te schatten kun je Hem nooit mishagen. Dus dingen die worden gewaardeerd worden op waarde geschat. Ze worden als kostbaar beschouwd en beter beschermd dan men zichzelf beschermt. Kan het overigens ooit mogelijk zijn dat men voor zichzelf het kwade zou wensen?”

Hierna kwam de gezegende Jezus plotseling en zei: *“Mijn dochter, bij bijna alle*

gebeurtenissen herhalen schepselen altijd weer: Waarom? Waarom? Waarom? Waarom deze ziekte? Waarom deze toestand van de ziel? Waarom deze straf? En zo zijn er zoveel ogenblikken van Waarom? De uitleg over het waarom wordt op aarde niet genoteerd, wel in de Hemel – waar iedereen het zal lezen. Weet je wat “waarom” is. Het is egoïsme dat voortdurend de eigenliefde voedt. Weet je waar het “waarom” werd geschapen? In de hel. Wie sprak het 't eerst uit? Een duivel. De uitwerking van het eerste “waarom” was het verlies van de onschuld in Eden, de strijd van de onverzoenlijke hartstochten, de ondergang van zoveel zielen en al het kwaad in het leven. De geschiedenis van het “waarom” is lang. Het is voldoende je te zeggen dat er geen kwaad in de wereld is dat niet het teken van het “waarom” draagt. Het “waarom” is de vernietiging van de goddelijke wijsheid in de zielen. Weet je overigens waar het “waarom” zal worden begraven? In de hel – om de verloren zielen voor altijd rusteloos te maken, zonder ooit tot vrede te komen. De listigheid van het “waarom” is oorlog voeren tegen de zielen zonder hun ooit rust te gunnen”.

Dank U God!

Einde deel 8

